

Kindante

fo

personeelsmagazine

4 | 2011

Inhoud

Wanjele Kastanjele

4

Studiereis van
2 directeuren
naar Kenia

6

8

KindanteScoop

Door de ogen van
kinderen

9

San Xaveria

10

12

In gesprek
met Claudia
de Rooij

13

NLP en Onderwijs

Kerstmis

14

Voorwoord fijn

Tijdens de redactievergadering moest ik heel even wat anders doen. Toen ik terugkwam, was er 'besloten' dat het voorwoord iets met eten in relatie met kerstmis te maken moest hebben. Ik kreeg de 'opdracht' hiervoor te zorgen. Komt een klein beetje, omdat ik best wel opschep over mijn kookkunsten. De vraag was of ik een kerstmenu kon samenstellen. Probleem is dat ik alles zelf bedenk en maak. Ik vertaal dat niet in echte recepten. Dit soms tot wanhoop van degene die het wil maken. Dat komt, omdat ik zelf niet graag heb, dat iemand tegen mij zegt hoe ik iets moet doen. Ik krijg vaak kookboeken. Ik doe er niets mee, behalve doorbladeren en inspiratie opdoen. Daar komt bij, dat ik ervan overtuigd ben dat je altijd iets persoonlijks moet maken van een gerecht en dat een recept eigenlijk meer inspirerend dan voorschrijvend moet zijn. Gelukkig zijn er veel mensen die een recept ook zo gebruiken, hoewel ik voor een maaltijd niet graag alle mensen zou willen uitnodigen die bijvoorbeeld met de kerst heel nauwgezet en met angst en beven in de keuken staan en bijna voortdurend het recept nauwgezet volgen. De paniek die soms uitbreekt als je er achter komt dat je een bepaald ingrediënt vergeten bent te kopen ...!

Yvon Prince

Overigens: ook al bedenk ik de recepten zelf, ongetwijfeld zijn er tig variaties al eerder bedacht. Ik denk dat dit ook bij veel andere zaken geldt. Kun je als leerkracht de competenties van een andere leerkracht kopiëren of moet je ze jezelf eigen maken. Een ander kan je inspireren en uitdagen het op een manier te doen die bij jou past. Terug naar dat kerstmenu! Ik heb over koken nog een paar andere opvattingen. De tijd die je gemiddeld gesproken in de keuken doorbrengt, moet niet al te omvangrijk zijn. Daarnaast: liever iets minder qua hoeveelheid, maar wel van de beste kwaliteit die voor jou haalbaar is.

De 'recepten' die hiernaast volgen, voldoen volgens mij aan het eerste criterium. Bij ieder 'recept' geef ik een tijdindicatie. Tussen de 67 en 72 minuten voor een vijfgangen menu! Afwassen door de partner of gasten.

Voorgerecht

Te beginnen met een salade! Nodig: gemengde sla, licht bitter van smaak, waaronder rucola; buffel mozzarella; gevarieerde olijven, ook wat pittige, stukjes serranoham (niet te dun laten snijden); goede olijfolie; grove peper en zout. Benodigde tijd: 15 minuten.

Tussengerecht

Dan, coquilles St. Jacques met bloedworst! Smelt wat roomboter en voeg daar een paar theelepels appelstroop aan toe, evenals wat kaneel en een scheut zoete dessertwijn. Meng de bloedworst er door heen. Ik haal het velletje er vanaf, maar dat hoeft niet, je kunt de stukjes ook heel laten. In een andere pan bak je de coquilles, nadat je er zout, peper en ook hier een snuifje kaneel over gedaan hebt en bak ze bruin in roomboter zonder het vuur al te heet te maken. Leg op een bord de coquilles, giet de bakjus er over heen en drapeer het bloedworstmengsel er langs. Strooi er eventueel wat bieslook over of heel dunne reepjes prei (de lichtgroene delen). Ik doe per persoon 1 of 2 coquilles. Benodigde tijd: 15 minuten.

Hoofdgerecht

Vervolgens lamshaasje met een vijgensaus. Maak vooraf in een pannetje de vijgensaus: boter smelten, scheut rode port of rode sherry (type Pedro Ximénez) erbij en een flinke eetlepel vijgenjam van uitstekende kwaliteit (goed vast). Roeren totdat het een mooie gladde saus is. Lamsvlees kort bakken (2 minuten iedere kant), eerst zouten en pepere. Dan haal je het vlees uit de pan, leg het op een warm bord met wat aluminiumfolie er over. Giet de vijgensaus in het baksel van het vlees. Maak er weer een mooi geheel van. Snij het lamsvlees in dunne plakken en giet de saus er over. Vlees minstens een half uur voor het bereiden uit de koelkast halen. Serveer er bijvoorbeeld spruiten bij of groene asperges (bijvoorbeeld 2 minuten bakken in hete olie met wat grof zout er over). Benodigde tijd: 20 minuten.

Kaas

Je kunt nu wat kaas serveren. Mijn suggestie: een zachte geitenkaas, een mooi Limburgs kaasje en een stukje bleu d'Auvergne. Benodigde tijd: 2 minuten (uur van te voren uit de koelkast halen en op een plankje leggen; de Limburgse kaas bij voorkeur op een stenen plankje)

Dessert

Tot slot het dessert: een succesnummer in vele restaurants van goedkoop tot duur, maar wel met een traditionele inslag: de dame blanche! Verwarm donkere dessertchocolade au bain Marie op een laag vuurtje tot een saus, niet alles in een keer; wordt de saus plakkerig of te droog, voeg wat melk toe. Zelf voeg ik korianderpoeder toe of wat cayennepeper om de chocoladesaus een andere smaak te geven. Schep roomijs in een bakje of ijsglas, de warme saus er over gieten en dan de slagroom. Benodigde tijd: tussen de 15 en 20 minuten, afhankelijk of je de slagroom zelf klopt of een kant en klaar product koopt!

Wanjele Kastanjele

“Dat hij de eed heeft gedaan in het boske achter Wolfhagen, toen aldaer een keertse (kaars) in een dode hand staande werd aangestoken en op een neusdoek op de grond gezet, en daar naast een dooske waarin een grote en een kleine geconsacreerde hostie, dat hij gedetineerde moest beloven van geen kameraden te beklappen waar het ook zo dat zij zouden gevangen worden en door de tortuur (martelen) daartoe gedwongen, ten dien einde God afzwerende en de Duivel toe, toen opstekende de twee voorste vingers en de duim van de rechterhand en zo zij zouden gevangen worden en door de tortuur moesten bekennen en ter dood werden gebracht dat zij als dan alles zouden herroepen.”

Al meer dan 20 jaar heb ik dagelijks het genoegen om op en rondom deze historische grond, in Wolfhagen een prachtig gehucht bij Schinnen, te vertoeven. Heel speciaal is, dat op nog geen 50 meter van ons huis, ene Geerlingh Daniëls heeft gewoond. Een der leiders van de nog steeds tot de verbeelding sprekende Bokkenrijdersbende. Hij leefde van 1696 tot 1751 en stierf aan de verwondingen die hij zich zelf toebracht tijdens zijn arrestatie. Op en rond de gronden waar bovenstaand inwijdingsritueel zich afspeelde heeft men de afgelopen maanden een prachtige wandelroute aangelegd. Het is een wandeling van een uurtje met klimmen en dalen, door weilanden, bosjes, hollewegen, een beekje en langs waterbekkens. De wandeling is met gemak uit te breiden tot een dagvullende activiteit. Sittard en Geleen liggen bij wijze van op loopafstand, met de Geleenbeek als de aantrekkelijke verbindingsader.

De wandeling wordt gemarkeerd met houten paaltjes met een blauwe band. Te beginnen in 'het Laantje' precies daar waar de Kakkert onder de weg doorstroomt. Via een vers aangelegd pad kom je in het gehucht Wolfhagen en heb je, als je uit het stroomgebied van de Kakkert komt, zicht op het nog in aanleg zijnde 'Landgoed Wolfhagen'. Steek hier schuin de weg over en laat je verder leiden door de paaltjes, maar zeker de verbazende vergezichten en niet te vergeten de geweldige geiten die hun oorsprong in Zwitserland hebben.

Via trapjes beland je zomaar plots in een holleweg, de Scholtissenholleweg, dit is een juweeltje. Neem hier maar eens rustig de tijd om links en rechts te kijken en je te verbazen en genieten van de rust. Op dit punt onder aan de trapjes kun je er voor kiezen om de Scholtissenholleweg af te lopen en bewonderende blikken te werpen op o.a. het Fabritiusshuis, een der oudste huizen van Schinnen. Als je daartoe zou besluiten zul je in Wolfhagen aangekomen naar links moeten afslaan en

5

daar bij het eerst volgende paaltje met blauwe band de route vervolgen. Lopend in uiteindelijk de richting van Oirsbeek kom je vervolgens na een steile klim in enkele bosjes terecht. Zou hier het inwijdingsritueel van de Bokkenrijders hebben plaatsgevonden? Bewijsmateriaal hebben we nooit gevonden en ik kan je verzekeren, dat ik daar met mijn kinderen en hun vriendjes naarstig naar heb gezocht.

De afdaling tussen de weilanden door doet je uiteindelijk weer belanden in de Scholtissenholleweg. Vanaf daar zul je zonder moeite het begin van je wandeling terugvinden.

Jos Heil

Hieronder de tekst van het interview met Annemiek de Bont, dat op 12 oktober in de beide Limburgse Dagbladen is geplaatst. Annemiek de Bont en Jan Stals maakten van 22 september tot 3 oktober een studiereis naar Kenia voor de vrijwilligersorganisatie Teachers4Teachers.

woensdag, 12 oktober 2011

Klas met 120 leerlingen

Met achttien directeuren van andere basisscholen maakte Annemiek de Bont, directeur van openbare basisschool Aan de Meule in Sittard, een studiereis naar Kenia voor de vrijwilligersorganisatie Teachers4Teachers, die de onderwijsontwikkelingen daar probeert te bevorderen. Over uitpuilende klassen en de lol van Vader Jakob.

door Irene Verhiel

„Z e zag me op het schoolplein staan en wenkte me nog even naar binnen. Zo blij was die juf dat ik in haar klas geweest was, dat ze me nog eens wilde bedanken.” Die contacten met de mensen hebben in Kenia de meeste indruk gemaakt op Annemiek de Bont. „Zelf kijk ik nogal de kat uit de boom, maar daar ging ik gemakkelijk mee in het handen schudden en de omhelzingen. De Kenianen zijn zo open, vriendelijk en blij. Ze steken veel energie in de ontvangst, terwijl het afscheid niet telt. Dat is niet gebruikelijk. Daarom was het ook bijzonder dat bij het afsluiten de feest enklens van hen dankjewel kwamen zeggen. Datzelfde deed die kleuterjuf op haar manier.” Die juffrouw staat dagelijks voor een klas van 120 leerlingen van vier tot zeven jaar. Klassen van zestig tot ruim honderd leerlingen zijn in Kenia normaal sinds de invoering van de leerplicht. Er is steevast een tekort aan leerkrachten en middelen. De Bont: „Teachers4Teachers heeft geen geld voor extra leraren. Ze probeert eerder kennis over te dragen, met praktische tips. In zo'n grote klassen is het handig dat de beste leerlingen de anderen helpen,

Klassen met ruim honderd leerlingen en primitieve leermiddelen zijn geen uitzondering. foto Annemiek de Bont

om de leraar te ontlasten. Ook kun je werken met *talking walls*: studiestof visualiseren op de muren, een vorm van zelfstudie.” Annemiek de Bont bezocht vier scholen in het zuidoosten van Kenia. „De leraren daar hebben veel last van agressieve ouders, die het nut van school niet inzien en hun kinderen thuis willen houden om het vee te verzorgen. Ook krijgen

men dat een meisje heel jong wordt uitgehuwelijkt, proberen ze er iets tegen te doen. Hun verantwoordelijkheid reikt veel verder dan hier. En zij nemen die ook.” Zelf gaf zij diverse workshops aan schoolhoofden over de zogeheten causale lus. „Die wil duidelijk maken dat iets kleins wat jij doet gevolgen heeft voor heel veel dingen. Zie de school als machine met wielen;

De Kring in Beek, een verslag maken voor de stichting Kindante, waar beide scholen onder vallen. „Kindante bekijkt of we doorgaan met Teacher4Teachers of een ander doel kiezen om kinderen ergens ter wereld te helpen.” Voor de vergaderingen hebben Jan en zij al een *talking stick* gekocht, een praatstok. „Daar geldt dat alleen wie de stok vast heeft, het woord mag voeren. Kenianen hebben respect voor elkaar. Ze herhalen elkaar niet, trekken de woorden van de vorige spreker niet in twijfel, maar vullen aan. Dat respect zie je ook in de scholen in die streek. Christenen en moslims naast elkaar in de klas. 's Morgens is er een gebed; voor welke God doet er niet toe.” En, zegt ze, hoewel daar zo weinig lesmaterialen zijn, zijn ze erg blij met wat er wel is. „Dan zucht ik wel eens als hier iemand klaagt dat hij alleen een kopie in zwart en wit kan maken. Daar hangen de Engelse woordjes op papieren eetbordjes in de klas. Hoe je met weinig middelen en creativiteit veel kunt doen. Dat kunnen wij van hen leren.”

‘Contact met de mensen in Kenia heeft de meeste indruk gemaakt’

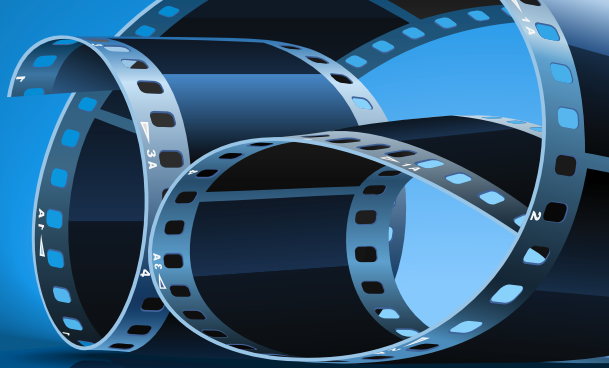
ze te maken met kinderen die de hele dag niks te eten hebben of al doodmoe zijn als ze op school aankomen, omdat ze zo'n eind gelopen hebben. Een keer kwam ik op een school waar de directeur onmiddellijk naar het politiebureau moest. Een jongen had hem net verteld dat zijn vader zijn zusje had verkracht. De directeur ging ervoor zorgen dat de vader aangegeven werd en het meisje goed opgevangen. Ook als docenten erachter ko-

als je aan het ene wielje draait gaat het andere ook bewegen. Stel: het hoofd geeft een docent een compliment. Dan voelt die zich beter, voelen zijn leerlingen zich beter, krijgen ze beter les, enzovoort.” Met die schoolbezoeken en workshops was het zeker geen vakantie. „Ik was misselijk van de malarie-tabletten en had diarree, maar je doet het gewoon.” Ook moest ze samen met medereiziger Jan Stals, directeur van openbare basisschool

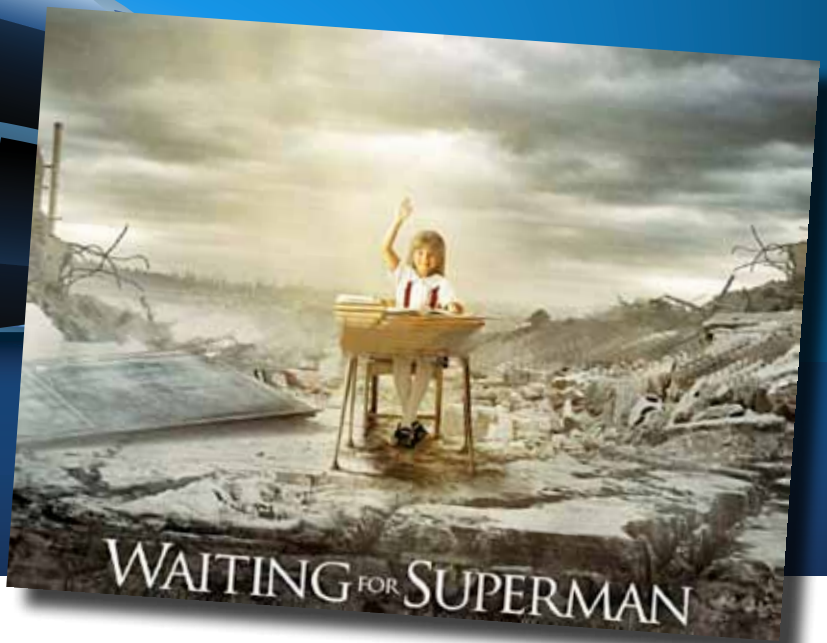

7

KindanteScoop

Bekijk de hoes van de film *Waiting for Superman* en je ziet een kind, laten we haar Susie noemen, in een ouderwetse schoolbank zitten te midden van een vernielde omgeving. Ze heeft haar schoolspulletjes netjes op haar bureautje uitgestald en ze steekt hoopvol haar hand op om Superman te begroeten. Superman die haar moet helpen het monster te bestrijden, zodat ze een eerlijke kans krijgt op goed onderwijs. En hoe ziet het monster eruit? Dat is het Amerikaanse onderwijssysteem van vandaag de dag. Alleen Supermanfilms hebben een happy end, dat moet Susie nog maar afwachten.

Wat is er aan de hand? Het succesrijke onderwijs van de Verenigde Staten – tot in de zeventiger jaren onbetwist de nummer één in de wereld - is verworpen tot een hopeloos falend systeem, dat in de wereldranglijst van onderwijslanden niet meer in de top twintig is terug te vinden. Het gaat hier over het openbaar onderwijs van basisschool tot universiteit. En tachtig procent van de Amerikanen is aangewezen op deze “public school” en kan zich niet permitteren zijn kind naar een privéschool te sturen.

Deze documentaire is een aanklacht tegen het systeem en het verval van het onderwijs. De regisseur Davis Guggenheim schetst wel een realistisch beeld, bovendien analyseert hij de problemen en geeft aan welke oplossingen er mogelijk zijn. Hij doet dit op een boeiende manier aan de hand van vijf portretten van leerlingen en hun ouders/opvoeders.

Het land dat de eerste mens op de maan zette, dat meer dan honderd Nobelprijswinnaars heeft voortgebracht, moet toestaan dat gemiddeld slechts 35% van zijn leerlingen voldoende scoort in leesvaardigheid. Voor rekenen is dat percentage nog lager. Het aantal vroegtijdige schoolverlaters, is schrikbarend hoog.

Hoe is het zo ver kunnen komen? Bij het antwoord speelt de leerkracht de centrale rol. De regisseur laat zien dat onderwijs door een goede leerkracht leidt tot goede resultaten. En verrassend voor ons als Nederlandse kijker maakt het niet uit of die leerkracht werkt in een kansrijke dan wel kansarme buurt. Sterker nog de film komt met bewijzen dat een zwakke school in een zwakke wijk deze wijk verder zal laten afglijden! De film legt goed uit hoe het kan dat er zo veel zwakpresterende leerkrachten zijn in dit verziekte systeem.

Daarnaast laat de film schitterende initiatieven zien van individuele scholen en leerkrachten die zich ontworstelen aan een slecht imago en hun onderwijsprestaties drastisch verbeteren.

In de Verenigde Staten heeft deze film veel emoties losgemaakt. Overal in het land zijn er initiatieven gekomen om de kwaliteit van het onderwijs blijvend te verbeteren. Deze initiatieven komen van verontruste ouders, gemotiveerde leerkrachten en gedreven schoolbesturen. Kijk maar eens op de website waitingforsuperman.com.

Kortom, voor onderwijzers een zeer interessante film met genoeg stof om in teamverband over verder te praten. Want al lijkt de situatie in Nederland anders, er zijn genoeg raakvlakken. Bovendien leer je nog een nieuw dansje: de citroendans. Te leen: bureau Kindante (bestuurssecretariaat, tel. 046-4363366)

Peter Tillemans

Door de ogen van kinderen

Treffend gaf een leerling uit groep 8 in een dichtbundeltje, genaamd: "Als je goed kijkt, zie je meer" bij gelegenheid van de Kinderboekenweek in 1992 het volgende weer:

Het licht

Het licht,
heeft geen gewicht.
En toch,
betekent het heel veel,
voor ieder ...
Mens en beest.
Nog nooit ...
heeft een mens geleefd,
zonder licht,
alleen een blinde,
daar werkt niet
het gezicht.

Het licht kan veel ...
laten gebeuren,
het kan de hele
wereld laten ...
opfleuren.

Lichtjes gebruiken ze
bij een feest,
bij Kerstmis ... het meest.
Houdt het voor elkaar
steeds aan,
dat hebben er ...
al zo veel gedaan.

Joyce

In dit licht wens ik jullie allemaal een zalig Kerstfeest. Vier het niet alleen in december, maar laat het een begin zijn op weg naar de voltooiing met Pasen. Het licht, zoals Joyce het hierboven beschrijft en zoals we dat met Kerstmis centraal stellen, kan zo veel. Houdt dat licht aan voor elkaar als begeleiding langs duistere klippen en kloven op weg naar de allesomvattende Paasgedachte, waarin we de overwinning vieren op de donkere tijden.

Wiel Heijnen

Proost

De veel te vroeg geboren Jantje lag, bij wijze van koud in de couveuse, of pa en ma lieten de champagne flessen al knallen. Op de jongste telg, de nieuwste aanwinst, moest getoast worden, op een unieke plaats, gewoon lekker stiekem in het ziekenhuis.

Voor het personeel van dat ziekenhuis een nooit geziene vertoning en het werd door hen dan ook als alles behalve grappig ervaren. Wodka aangelengd met een heerlijk gezond fruitsapje deed de deur dicht en moeders mocht tot haar grote vreugde vervroegd naar huis.

Thuis werd het advies van de kraamhulp zeer ter harte genomen en maakte moeder de overstap van heel veel pils naar nog meer Donker Bruin. Op de gezonde en rijkelijk aanwezige moedermelk lalde, brabbelde en gedijde Jantje prima. Het was een en al beweeglijkheid in de al snel te krappe couveuse.

Met enige reserve werd Jantje uit het ziekenhuis ontslagen. Een knalfuif stond hem bij thuiskomst te wachten. De gehele familie, vrienden en kennissen lieten zich niet onbetuigd. De stevige en kwade (na)drank gingen hand in hand. Deze

heuglijke gebeurtenis bleek voor het gezin, met vier jonge spruiten, de aftrap te zijn van de jarenlange samenwerking met hulpverlening van allerlei soort en pluimage. Onbedoeld uiteraard, niet met opzet.

Vanaf het eerste begin thuis hield Jantje het gezin klaar wakker. Men deed geen oog meer dicht. Vader en moeder ontdekten het buurtcafé om een stevige slaapmuts op te zetten. Pas in de late uurtjes vond men het bed en viel dan gelukkig als een blok in slaap. Zo had men het jaren kunnen volhouden zij het niet, dat hulpverlening zich steeds meer zorgen ging maken over het gehele gezin. Een spervuur van signalen uit alle hoeken en gaten van de samenleving deden de autoriteiten besluiten om in te grijpen. De 'rijkserkende' huilbaby Jantje werd tijdelijk uit huis geplaatst. Uit de vele onderzoeken bleek dat Jantje niet alleen gevoed werd met moedermelk: "Of het Donker Bier nu via de borsten of op een rechtstreekse manier, puur uit een flesje tot Jantje kwam, dat scheelde toch wel veel tijd en moeite", zo redeneerde moeder. Het zonder meer warme en opgeruimde

gezin werd weldra herenigd, de begeleiding bleef echter intensief. Alle kinderen gingen dezelfde weg. Van MKD naar Speciaal Onderwijs, van SO naar VSO. Uitgezonderd Jantje, hij werd het slachtoffer van een zekere 'aardappelmoeheid' bij niet alleen de diverse instanties maar zeker ook bij de ouders. Na enkele scholen en één internaat in België, kwam Jan tenslotte via een omzwerving in Duitsland + een periode van thuiszitten, op het VSO terecht.

Aldaar moest Jan meer dan geregeld aangesproken worden op zijn 'vreemd' gedrag. Doch het 'onschuldige' pootje lappen; iemand per ongeluk duwen op de trap; een onverwachte klap in iemands gezicht; sloten onklaar maken; raampjes intikken; machines saboteren; diefstalletjes; handelen in de nieuwste telefoons; de chauffeur dwingen tot een rookpauze; drugsgebruik, had geen einde. Je kunt het zo gek niet noemen of bedenken en het gebeurde Jan. "Ja", gebeurde. Want in deze moeten en kunnen we niet anders concluderen, dan dat er iets niet helemaal in de haak is met Jan en dat er heel veel water door de Rijn moet stromen voordat zo'n jongen ook maar een beetje boven Jan zal zijn. Of dat überhaupt haalbaar is? Na een 'steentje'

(in beleving van Jan), in werkelijkheid een trottoirband, van een viaduct afkieperen heeft justitie ingegrepen en zit Jan zijn zonden te overdenken tussen de echte zware jongens. Een leerschool die je geen enkel kind gunt. Pa en ma hebben het er maar moeilijk mee. Moeder belandde zelfs in de cel toen men zoonlief kwam ophalen. Niet omdat moeder zich met hand en tand verzette tegen de sterke arm maar omdat moeder zoonlief nog een laatste openbare afranseling gaf voordat hij op kamer ging.

Nog even, dan is Jan 18 en welkom in de wereld van volwassenen. Proost?

jos Heil

In gesprek met Claudia de Rooij

Claudia is stafmedewerkster van Kindante. Haar voornaamste taak als applicatiebeheerder is de begeleiding van teams bij de invoering van Esis. Daarnaast houdt ze zich bezig met het programma MIS, een management informatie systeem. Dit programma is speciaal voor directies en bestuur. Er zijn al teams die hebben kennis gemaakt met haar tijdens de training van de Esis-applicatie op hun school. Voor de meesten komt dat nog, want er staan nog twintig scholen op haar lijst.

Hoe verloopt haar loopbaan tot nu toe?

Na de middelbare school begint ze te werken bij een helpdesk als ondersteuner bij technische problemen op computergebied. Maar ze wil verder met ICT en ze begint met de opleiding bedrijfskundige informatica aan de HEAO in Sittard. Geen gemakkelijke opgave want dat betekent overdag op de werkplek en 's avonds naar school. "Gelukkig woonde ik toen nog thuis en hoefde ik nog geen huishouden voor mezelf te voeren, zodat ik met succes deze studie kon afronden."

Via haar werk wordt ze vaak gedetacheerd naar bedrijven. En overall heeft ze de mogelijkheid om facetten van het ict-gebeuren bij te leren. Ze werkt een hele poos bij KPN. Door reorganisatie komt haar werk in gevaar en ze solliciteert bij de Stichting. Ze volgt een opleiding bij Rovict tot gecertificeerd Esis-trainer. Nu werkt ze hier een jaar en het bevalt haar uitstekend.

En hoe komt dat?

Nou, over het antwoord hoeft ze niet lang na te denken. Dat komt door de eigen verantwoordelijkheid die ik hier heb gekregen voor mijn werk. In mijn vorige functie was ik niet meer dan een schakeltje in de vaak grote bedrijfskring. Hier is het kleinschaliger. Dat was in het begin wel even wennen. Ik werk drie dagen zonder een vast schema. De indeling van de werkzaamheden doe ik zelfstandig en dat is erg motiverend.

Hoe ervaar je de training?

Ik kom niet uit het onderwijs. En dan vraag je je af hoe dat met het lesgeven zal gaan. In mijn vorige werk gaf ik vaker presentaties. Nu heb ik een publiek van kenners tegenover mij. In het begin was dat spannend.

Je merkt dat leerkrachten open staan voor de training van Esis. Natuurlijk zijn er verschillen in interesses en vaardigheden. Tijdens mijn drie uur durende training werken we samen hard.

Als je Esis goed beheerst dan krijg je ondersteuning ervan terug in je werk. Dus de investering in tijd betaalt zich wel uit. Ook start niet elke deelnemer bij nul. Sommigen hebben al een basiservaring met Esis of met een leerlingvolgsysteem en dat helpt zeker mee de mogelijkheden van dit programma sneller te ontdekken. Dan is er altijd een groep die een afwachtende houding heeft. Dat is normaal als je nieuwe dingen aangereikt krijgt.

Daarom begin ik mijn training altijd met de uitleg over een web-based applicatie. Ik kan me voorstellen dat niet iedereen weet wat dit inhoudt. Je hoort de term wel vaak, maar wat is het nu precies.

Wat ik ook heel fijn vind is dat ik mijn training kan houden met het smartboard. Voorheen werkte ik steeds met beamer en laptop. Dat maakt het statisch. Ik vind een dergelijk bord echt een verrijking.

Hoe gaat het verder met ICT en met jou?

Ik zou het niet weten. De ontwikkelingen gaan razend snel. Kijk ik naar mijn oudste zootje van drie dan zie ik zijn natuurlijke nieuwsgierigheid naar de pc. Hij gaat dadelijk naar school en vindt het dan gewoon dat daar ook computers zijn. Overall om ons heen is ict. Dat vraagt van ons een voortdurende scholing om bij te blijven. Je ziet het ook bij Kindante. Steeds zijn er nieuwe lijnen in ontwikkeling, bijvoorbeeld het intranet. Nieuwe ontwikkelingen zijn natuurlijk ook een uitdaging. Dat is wel wat voor mij. Laat maar komen!

PETER TILLEMANS

NLP en Onderwijs

NLP staat voor Neuro-Linguïstisch Programmeren. Neuro komt van neurologie en verwijst naar het brein. De L van linguïstisch geeft aan dat door taal de processen in ons brein deels zijn te sturen en de P van programmeren doet denken aan de computer, hier wil het zeggen, het stoppen/doorbreken van oude denkpatronen en deze vervangen door nieuwe.

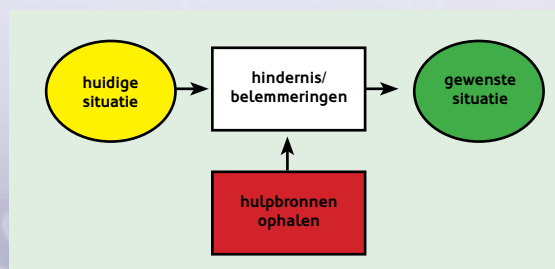
NLP en onderwijs. Nog voor enige jaren geen vanzelfsprekende combinatie. De laatste tijd echter heeft het onderwijs NLP ontdekt of heeft NLP het onderwijs ontdekt. In elk geval een groeiend aantal leerkrachten volgt de opleiding van NLP Practitioner. Hoewel de ontwikkeling positief is, is het nog steeds een kleine vlek in onderwijsland. Wat kan NLP voor het onderwijs betekenen?

Als leraar ben je steeds bezig met het sturen, beïnvloeden en begeleiden van jonge mensen. Taal is hierbij het belangrijkste instrument. En taal is niet alleen verbaal, maar nog meer non-verbaal. NLP geeft de leraar de mogelijkheid om emotionele en sociale processen van een kind of groep op een constructieve manier te begeleiden. Maar voordat je deze processen aan kunt sturen, ga je eerst op zoek naar je eigen kracht of die sterk genoeg is. Waar zit nu die kracht van de leraar? Orde en structuur zijn twee termen die hierbij vaak gebruikt worden. Maar hoe doe je dat? En hoe werkt dat dan?

NLP is ontstaan uit onderzoek naar de mentale processen van mensen die ergens goed in zijn. Dit leidt tot de aanname van wat de een kan, kan de ander leren. Nu is imitatie alleen niet voldoende om allerlei belemmeringen weg te werken. Alleen maar bezig zijn vanuit aangeleerde modellen voor omgaan met gedrag en het presenteren van leerstof helpt niet voldoende om succesvol te werken in het onderwijs.

Met NLP leer je vooral focussen op hoe je het doet en minder op wat je doet. NLP leert ook dat onze overtuigingen ons gedrag bepalen. De oorzaak van ons gedrag ligt in onze overtuigingen. Overtuigingen zijn keuzes die we maken. Zie je de groep als een uitdaging of als tegenstander. De keuze die jij hierin maakt, leidt ook tot een andere manier van handelen. Reflectie op dat handelen, versterkt dan weer jouw overtuigingen. Zo kun je ongemerkt in een negatieve spiraal terecht komen, want jouw overtuigingen roepen reacties op bij anderen en deze reacties geven jou geen goed gevoel.

Kennis is macht. Maar alleen als je het ook toepast. Verander je zelf dan verandert ook je beeld op de wereld. Met een NLP-training kun je ervaren wat je sterke kanten zijn en hoe je die kunt inzetten bij het afbouwen van je zwakke kanten. Vanuit de huidige situatie naar de gewenste situatie met behulp van je hulpbronnen. Hulpbronnen zorgen ervoor dat je een situatie anders leert interpreteren, er effectiever mee omgaat. Hulpbronnen kunnen zijn kracht, rust, evenwicht, zelfvertrouwen, enz., maar ook bepaalde technieken zoals ankeren en de circle of excellence, ondersteunen het kunnen gebruiken van de hulpbronnen. In een vereenvoudigd schema ziet dat er zo uit:

De volgende keer meer over de techniek zoals ankeren en over rapport: beter communiceren is te leren.

Peter Tillemans
Master Practitioner NLP

KERSTMIS

In het kind-zijn voel ik me geborgen
Daar, waar het allemaal begint,
waar men schoorvoetend wegen vindt
naar de dag van morgen.

Daar, waar ziel en zaligheid
opgaan in ongekunsteld leven.
Waar men bereid is te vergeven
na een verbeterd strijd.

Daar, waar het kind wordt geboren
treden vergeten dromen naar voren,
durven mensen weer te vragen.

En wanneer hoogmoed de hoop verdrijft
waardoor men in dromen steken blijft,
weet ik mij door het kind gedragen.

Rond de kersttijd heb ik nog wel eens de neiging om terug te denken aan mijn jeugd en met name aan de eind vijftiger jaren van de vorige eeuw, toen kerstmis in ons katholieke gezin een belangrijke plaats innam met natuurlijk de vele – nachtelijke – uren die we in de kerk doorbrachten en daarna gezellig kerstliedjes zongen rondom de pas opgezette kerstboom en de daarbij behorende kerststal.

In de loop der tijd, met het verstrijken van de jaren, is mijn beeld hierover nogal vervaagd. Het heeft plaats gemaakt voor een periode van bezinning en geeft mij de gelegenheid om terug te kijken op een jaar dat zijn werken heeft volbracht: vreugde gegeven, leed toegelaten.

Zo'n jaar heeft ons aangezet om op te bouwen, om los te laten, om te verwerken, en vooral om dóór te gaan. We kunnen het oude jaar niet vasthouden, wél zijn kostbare momenten met zorg bewaren en de dierbaren van voorbij meenemen in ons hart.

Kerstmis is de tijd waarin ik niet alleen nadenk over de bindende kracht van de dood, maar toch vooral over de verbindende kracht van de geboorte. Het is een feest van liefde, het licht en een nieuw begin.

De geboorte van een nieuw leven is daarbij niet alleen een symbool, het is het tastbare bewijs dat het leven wordt doorgegeven. In het gedicht hiernaast van Joke Baardemans wordt dit volgens mij treffend verwoord. Een ieder van ons kan, vanuit de eigen levensbeschouwing, hier zijn eigen gedachten bij hebben en er invulling aan geven.

Al meer dan 2000 jaar vieren we dat Jezus wordt geboren, steeds weer liggend in een kribbe, als geliefd kind van een man en een vrouw.

En ook voor mij – en ik denk ook voor velen binnen onze Stichting Kindante en daarbuiten – is dit kind telkens weer welkom, omwille van het kind in onszelf, dat met uitgestrekte armen de wereld wil omhelzen.

Zo blijft de kersttijd voor mij, zij het op een andere manier dan in het verleden, een bijzondere, wellicht minder religieuze betekenis hebben.

Nan Galema

Informatie van het College van Bestuur

Directiemutatie

Mevr. Hannie van den Hoorn, momenteel directeur van Bs Spaubeek, is met ingang van 1 januari 2012 benoemd als directeur van de Bs Burg. Willeme te Nieuwstadt. Dhr. Piet van Mólken, de huidige directeur van de Bs Burg. Willeme, maakt gebruik van de FPU-regeling.

Nieuwjaarsbijeenkomst

De Nieuwjaarsborrel vindt plaats op maandag 9 januari 2012 vanaf 16.00 uur in SBO De Blinker, Eloystraat 1a Geleen. De teams van de scholen en de voormalige personeelsleden van Kindante ontvangen hiervoor een uitnodiging.

15

tweede prijs!

De MR van basisschool De Sprong heeft met haar jaarverslag 2010 de tweede prijs behaald in een door de NKO uitgeschreven prijsvraag voor oudervriendelijk jaarverslag. De MR is hiervoor op woensdag 16 november in Den Haag door de NKO in het zonnetje gezet.

Personeelsleden die belangstelling hebben voor het jaarverslag van de MR kunnen contact opnemen met Donné van Roij, dvanroij@gmail.com

Colofon

Kindante
fo

is het personeelsmagazine
van Stichting Kindante

Redactie

Yvon Prince, Jos Heil, Wiel
Heijnen, Ellie Peters, Gemma
Starink, Peter Tillemans

Vormgeving

studiomarq, Marc Webers

Druk

Claessens Grafisch Veelzijdig
Sittard

Redactie-adres
Stichting Kindante
Postbus 5156
6130 PD Sittard
Tel. 046-4363366
e-mail: g.starink@kindante.nl

*We wensen jullie een
sfervolle kerst &
een mooi nieuwjaar*